

ERICA JAMES

De zomer aan het meer

De Fontein

1

Het was een vergissing geweest de envelop te openen.

Dat had ze nooit moeten doen. Had ze hem nou maar laten liggen tot ze terugkwam van haar werk, of was de postbode nou maar later geweest, dan was haar dag niet verpest. Nu gingen haar gedachten echter voortdurend naar de kerstkaart van Seb, met een blozende Kerstman op zijn kop in een sneeuwbank.

De deftige kaart die erbij ingestoken zat, had haar echter pas echt geschokt. In mooi gekalligrafeerde letters in goudreliëf werd ze verzocht om 10 juli, de volgende zomer, vrij te houden voor het huwelijk van Imogen Alicia Morgan en Sebastian Hughes.

Achterop stond een slordig handgeschreven berichtje van Seb: *Floriana, ik hoop echt dat je komt, het zou heel veel voor me betekenen.* Eronder had hij een e-mailadres geschreven dat ze niet herkende.

Zou het echt zo veel voor Seb betekenen als ze erbij was? Floriana kon het maar moeilijk geloven. Twee jaar lang had ze niets van hem gehoord. Niet één sms'je, e-mail of telefoontje. En nu, als een donderslag bij heldere hemel, deze aankondiging. Een aankondiging die aanvoelde als een klap in haar gezicht. En daarna nog eentje, hard. En net toen ze erin was geslaagd het uit haar hoofd te zetten – *pets!* – weer een klap.

Ze draaide van de High af richting Radcliffe Square, waar ze eerder aan een enthousiaste groep Amerikaanse toeristen had uitgelegd dat de Radcliffe Camera Englands mooiste voorbeeld van een ronde bibliotheek was, en haastte zich in de bittere kou verder door Catte Street, langs de Bodleian Library aan haar linkerkant en de Bridge of Sighs rechts. Op deze plek waarschuwde ze de mensen altijd dat ze moesten uitkijken voor naderende fietsers; ze was de tel kwijtgeraakt maar een groot aantal toeristen was ternauwernood aan een flinke smak ontsnapt omdat ze stil bleven staan om de brug te bewonderen en te fotograferen.

Voor Floriana waren geen twee dagen hetzelfde; dat was een van de dingen die ze zo leuk vond aan haar werk als erkende Blue Badge-gids in Oxford. Gisteren had ze een groep uitermate goed geïnformeerde fans meegenomen op een rondleiding met *Inspector Morse* en *Lewis* als onderwerp. Sommigen van hen hadden hun uiterste best gedaan haar op fouten te betrappen. Omdat ze echter gezegend was met een uitstekend geheugen – Seb noemde dat altijd haar duistere superkracht – moesten ze van goeden huize komen om haar in de val te laten lopen.

Vandaag had ze gedaan wat Dreaming Spires Tours hun ‘klassieke universiteits- en stadsrondleiding’ noemde, met als hoogtepunt een vieruurtje in het Randolph Hotel. Daar was de groep Amerikanen door een bus opgehaald en naar Woodstock gebracht, waar ze de nacht zouden doorbrengen. Morgen stond voor hen een bezoek aan het Blenheim Palace op het programma, waar ze konden genieten van bisschopswijn en kerstliederen. Toen Floriana afscheid van hen had genomen – en hun discreet in haar hand gedrukte fooien had aangenomen – was ze om de een of andere vage reden graag met de vrolijke, onbezorgde groep in de bus gestapt en ervandoor gegaan, al was het maar naar Woodstock. Alles liever dan naar huis gaan en zich bezighouden met Sebs kaart, een kaart die de sluimerende, vernederende pijn had gewekt van haar liefde voor iemand die buiten haar bereik was.

Maar haar huis in North Oxford was precies waarheen ze nu onderweg was. Ze meed Broad Street en de drukte bij de bushaltes op St Giles’ en nam de route via Parks Road die veel rustiger was. Meestal fietste ze naar huis, maar vanmorgen had ze, boven op de schok bij het openen van Sebs kaart, ontdekt dat haar fiets een lekke band had.

De band plakken was weer een taak voor op de groeiende lijst van dingen die ze nog moest doen. Dat waren voornamelijk dingen die ze steeds uitstelde omdat ze de moeite niet kon nemen ze af te handelen. Zoals het verwisselen van de twee halogeenlampjes in de keuken die het al een maand niet deden, of het regelen van een klusjesman om de gebarsten ruit in de badkamer te vervangen. De dakgoot moest ook worden schoongemaakt en de kraan in de badkamer drupte. Ergens dacht ze dat als ze wachtte tot alles wat fout

kón gaan ook fout wás gegaan, ze er iemand bij zou kunnen halen om het allemaal in één keer op te lossen.

‘In ’s hemelsnaam, Floriana,’ zou haar zus zeggen, ‘hou op alles voor je uit te schuiven!’ Ongetwijfeld zou Ann eraan toevoegen dat het allemaal simpele klusjes waren die iedereen met maar een beetje verstand zelf kon doen, dus waarom stroopte ze niet gewoon haar mouwen op en begon eraan?

Ann was vier jaar ouder dan Floriana en stelde nooit iets uit; ze was super als het erom ging dingen af te handelen. Ze was wat de wereld als een echte volwassene zou beschouwen: echtgenote, moeder, huishoudelijk deskundige, Hitler op haar werk. Ze was buitengewoon verstandig, leidde een bijzonder georganiseerd en onberispelijk leven en liet nooit een gelegenheid voorbijgaan om Floriana het gevoel te geven dat die het op de een of andere manier verprutst had, ook als dat niet het geval was. Iedere opmerking van haar had, zo leek het, als enige bedoeling Floriana het gevoel te geven dat ze onbekwaam en tot op het roekeloze af onverantwoordelijk was. En hoewel het klopte dat haar impulsieve aard haar een paar keer bijna in de problemen had gebracht, was ze – dat moest gezegd worden – altijd nog aan echt groot onheil ontsnapt.

Het opmerkelijkst was de keer toen ze, tijdens het eerste jaar van haar studie hier in Oxford, een nacht in een politiecel had doorgebracht. Ze had gedacht dat ze erin was geslaagd het stil te houden voor haar ouders, maar toen was er thuis een brief voor haar gekomen met de woorden *Thames Valley Police* op de envelop. Ann had zich helemaal uitgeleefd en een belachelijke heisa gemaakt over de vraag waarom Floriana brieven van de politie kreeg.

‘Het is maar één brief,’ had Floriana teruggekaatst, ‘waar ik graag aan toe wil voegen dat het jouw zaken niet zijn.’

Die arme mam en pap waren helemaal over hun toeren geweest toen Floriana bekende dat een ‘geintje’ een beetje uit de hand was gelopen. ‘Het komt toch zeker niet in de krant, of wel?’ had mam met een lichte trilling in haar stem gevraagd.

‘Natuurlijk niet, mam,’ had Floriana haar, met haar vingers over elkaar, gerustgesteld. ‘Vergeleken met een misdrijf is dit van weinig belang en het zal dan ook niemand interesseren.’

‘En je zult niet worden weggestuurd?’

‘Nee, mam. De school zal me heus niet wegsturen.’ Weer had ze haar vingers stevig over elkaar geklemd.

Gelukkig was zowel zij als Seb – haar medeplichtige – er met slechts een waarschuwing van afgekomen. De directeur van Floriana’s college had gezegd ‘Je hebt mij vast niet nodig om je op je onjuiste gedrag te wijzen’, en was vervolgens toch uitgebreid ingegaan op de dwaasheid van hun dronken streek: op een muur klimmen om in het gebouw erachter te kunnen kijken – een gebouw waar, en dat wisten ze niet, onderzoek op dieren werd gedaan, wat het misschien wel tot een van de meest kwetsbare en best bewaakte gebouwen in heel Oxford maakte. Zodra ze boven op de muur zaten, sprongen er beveiligingslampen aan en klonk er een oorverdovend sirenegeloei. Voor ze de kans kregen eraf te klimmen, verscheen er een politiewagen en werden ze naar het politiebureau gebracht. De volgende morgen, nadat hun kamers waren doorzocht en hun laptops en mobiele telefoons grondig waren gecontroleerd op banden met welke dierenrechtenbeweging dan ook, kregen ze te horen dat ze niet zouden worden vervolgd en konden ze beschaamd en gelouterd vertrekken.

Floriana was nu eenendertig, maar Ann zou niet aarzelen om het incident weer ter sprake te brengen als voorbeeld van haar eigenzinnige neiging om altijd het onjuiste te doen. Maar ach, vergeleken bij Ann leek iedereen roekeloos en onverantwoordelijk.

En het was Ann zonder de letter ‘e’. Giselle Anne Day had hun moeder hun namen nooit vergeven... namen waarmee ze zouden opvallen. Zodra ze oud genoeg was en toen ze genoeg had van de pesterijen op school, had ze erop gestaan Ann te worden genoemd en had ze haar tweede voornaam verkort tot de eenvoud van slechts drie letters, alsof die onnodige ‘e’ om meer problemen vroeg.

Floriana, daarentegen, had haar naam altijd erg mooi gevonden en was nooit in de verleiding gekomen die af te korten tot Flora of zelfs, god verhoede, Flo. Ze maakte korte metten met iedereen die dat probeerde. De enige uitzondering op de regel was Seb geweest, die haar Florrie noemde.

Het was nu donker en terwijl ze aan het eind van Parks Road doorliep naar Banbury Road dacht ze weer aan Sebs handgeschreven berichtje. Hij had *Floriana* geschreven, niet *Florrie* en dat bena-

drukte maar weer hoe ontzettend ver ze uit elkaar waren gegroeid. Zelfs het feit dat hij de kaart naar haar oude adres had gestuurd, vanwaar die was doorgestuurd naar haar nieuwe woning, onderstepte de kloof tussen hen.

Maar hoe schokkend het besef ook was dat Seb echt met de o-zo-mooie-o-zo-volmaakte Imogen ging trouwen, de *Save the date*-kaart was wel een handreiking. Tenzij... tenzij Imogen erachter zat. Wat nou als zij had voorgesteld Floriana uit te nodigen zodat Imogen kon opscheppen dat zij had gewonnen en dat Floriana had verloren?

Ze sloeg links af naar de rust en stilte van North Parade Avenue, zwaaide naar Joe achter de toonbank van Buddy Joe's en vroeg zich af of ze soms paranoïde was. Er waren twee jaren verstreken, dus de uitnodiging zou toch wel oprecht en met het juiste motief verstuurd zijn?

Aan het eind van de weg sloeg ze rechts af en omdat ze bijna thuis was, stak ze haar hand in haar tas om haar sleutels te pakken.

Maar wat nou als Seb dit achter Imogens rug om had gedaan? Wat als hij het verleden wilde laten rusten en weer vrienden wilde zijn met Floriana? Hoe zou Imogen daarover denken?

Belangrijker nog, wilde Floriana hun vriendschap wel nieuw leven inblazen en het risico lopen opnieuw te worden gekwetst?

Nee, dacht ze resoluut, dat kon ze niet laten gebeuren, en al net zo resoluut stapte ze de weg op om over te steken naar Church Close, waar ze woonde.

Vreemd, dacht ze een poosje later – zij het zonder bewust besef van het verstrijken van de tijd – waarom lag ze op dit harde, ruwe oppervlak, met haar gezicht er pijnlijk tegenaan gedrukt? En waarom voelde ze zich zo loodzwaar en tegelijk alsof ze zweefde? Wat een raar gevoel was dat.

2

Adam Strong trommelde met zijn vingers op het stuur. Het was een vreselijke week geweest, maar die eindigde in elk geval met iets positiefs. De aankoop van het huis aan Latimer Street waarvoor hij drie weken geleden de contracten had getekend was vandaag afgerond. Hij had zojuist de sleutels opgehaald bij de makelaar en was nu op weg naar het huis.

Dat zou hij althans zijn als hij niet vastzat in het verkeer. Hij had misschien beter tot morgen kunnen wachten voor hij ernaar ging kijken, als het niet donker was en het geen spitsuur was. Hij moest echter bezig blijven om te voorkomen dat hij ging zitten piekeren.

De verkeerslichten verderop sprongen eindelijk op groen en terwijl hij langzaam vooruitreed, bedacht hij dat de toevoeging van een nieuw project aan zijn woningbestand hem wel zou afleiden van Jesse.

Zeven dagen geleden – afgelopen zaterdag – had Jesse hem medegedeeld dat ze zich geen toekomst voor hen als stel kon voorstellen, dat ze hem nog slechts als een broer zag. Hoe kon zij nou weten hoe dat voelde als ze alleen twee zussen had? *Verdomme zeg, een broer!* Had ze het gevoel gehad dat ze seks had met een broer wanneer ze samen in bed lagen?

Ze waren bijna twee jaar samen geweest en hij had deze mededeling absoluut niet zien aankomen. Oké, hij had erg lange dagen gemaakt, dus misschien was hij wat verstrooid en niet zo erg op zijn hoede geweest, maar dat werkte twee kanten op: zij was degene die de afgelopen elf maanden voortdurend weg was geweest, door het land rijdend als medisch vertegenwoordiger, en niet te vergeten al die feestjes en conferenties van farmaceutische bedrijven waar ze altijd heen ging.

Ze had ontkend dat ze een ander had – dat was zijn eerste vraag geweest – maar hij wist niet of hij dat moest geloven. Misschien dacht ze zijn gevoelens te sparen door tegen hem te liegen. Hij

durfde bijna te wedden dat er iemand anders in het spel was, een of andere kerel die ze tijdens haar reizen had ontmoet. 'Ik verzeker je,' had ze gezegd, 'dat er niemand anders is.'

'Waarom maak je het dan uit tussen ons?' had hij verbijsterd gevraagd, erg zijn best doend de golf van pijnlijke emotie die hem dreigde te overspoelen in bedwang te houden. 'Wat er dan ook niet goed zit tussen ons, laten we er iets aan doen.'

Met tranen in haar ogen had ze haar hoofd geschud. 'Adam, dit is niet iets wat je kunt opknappen zoals de huizen die je koopt en doorverkoopt.'

Hij was gekwetst geweest door de beschuldiging; alsof hij het allemaal zo simplistisch zag. 'Je doet net of ik een emotioneel gehandicapte halvegare ben,' had hij gezegd. En hij wist zeker dat hij dat niet was. Hij wist dat er in elke relatie problemen waren en compromissen moesten worden gesloten. Wat dat betreft was hij heus geen beginneling.

Ergens was hij echter de mist in gegaan en had hij de signalen dat Jesse niet gelukkig was over het hoofd gezien. Hij dacht terug aan haar verjaardag een paar weken geleden toen hij haar had meegenomen naar Cliveden House voor een overnachting. Ze leek het allemaal erg leuk te vinden, vooral de sauna die ze er hadden en de Mulberry-handtas waarmee hij haar voor het diner had verrast.

Had ze toen al geweten dat ze op het punt stond hem te dumpen? Doordat de vraag, die hem de afgelopen week al veel te vaak had geplaagd, hem afleidde, nam hij de bocht naar Banbury Road te snel en zat hij plotseling vlak achter de auto voor hem. Nog een paar centimeter en hij zou hem geraakt hebben.

Hij hield nu afstand en reed langzaam. Hij nam aan dat Jesse inderdaad al een poosje van plan was geweest bij hem weg te gaan. Terugdenkend aan haar verjaardag herinnerde hij zich dat ze er tijdens hun liefdesspel die avond niet helemaal met haar gedachten bij had geleken, alsof ze alleen voor de vorm meedeed. Hij had toen gedacht dat ze misschien moe was, omdat ze bijna de hele week onderweg was geweest.

Ze was sinds afgelopen weekend bij een vriendin, maar kwam morgen – zaterdag – terug om haar spullen op te halen. Hij had gezegd dat hij er dan niet zou zijn, maar eigenlijk wilde hij toch

thuisblijven en haar proberen over te halen de afgelopen twee jaar niet zomaar weg te gooien.

En hoe zat het met alle plannen die ze hadden gemaakt? Nog maar veertien dagen geleden hadden ze besproken hoe ze de kerstdagen moesten indelen zonder een van beide ouderparen voor het hoofd te stoten. Bovendien hadden ze voor maart een vakantie naar Saint Lucia geboekt.

Hoe had hij er zo vreselijk naast kunnen zitten? Vermoedelijk omdat het in de menselijke aard zit te rationaliseren en onszelf voor de gek te houden, waardoor we alleen zien wat we willen zien.

Wetend dat hij de neiging had tot overanalyseren, onderbrak hij die gedachtegang. Hij had die week al genoeg in kringetjes rondgedraaid in een poging Jesse en wat er tussen hen mis was gegaan te doorgronden.

Hij draaide North Parade Avenue in, waar de etalages mooi aangekleed waren met kerstverlichting. Het was een deel van Oxford dat hij zelf erg leuk vond en hij wist dat het een goede zet was geweest hier iets te kopen. Het merendeel van de panden in de wijk was eigendom van de universiteit, maar Latimer Street was een van de weinige straten waar voornamelijk woonhuizen stonden. Het huis dat hij had gekocht – nummer 6 – was een compacte victoriaanse villa in gele en rode steen met vier slaapkamers. Hij zou het helemaal moeten strippen en de bedrading, het leidingwerk, alles moeten vervangen, maar als hij ermee klaar was, zou het een juweeltje zijn. Hij wist nog niet of hij het aan zijn bestand van huurwoningen zou toevoegen of het meteen zou doorverkopen. De tijd zou het leren.

Het was idioot om er in het donker naar te gaan kijken, maar al sinds hij zijn eerste pand had gekocht, was het een ritueel van hem om er zodra hij de sleutels had gekregen heen te gaan en het als zijn eigendom op te eisen. Hij zou de zaklamp uit de kofferbak van zijn auto pakken, door alle kamers lopen en de plannen die hij voor het huis in petto had nog eens overdenken.

Zijn eerste pand had hij gekocht toen hij twintig was en daar had hij een absurd bedrag voor van de bank geleend. Dat was nog in de tijd dat de banken leningaanvragen niet snel genoeg konden goedkeuren. De woning was een bouwval geweest, een klein huis met

twee kamers beneden en twee boven, dat hij, al doende lerend en er feitelijk in kamperend, in zes maanden had opgeknapt. Daarna had hij het tot grote verbazing van zijn ouders met een redelijke winst verkocht. Ze hadden vol ontzetting gereageerd toen hij in zijn tweede jaar was gestopt met zijn studie en nogal zelfingenomen had verkondigd dat hij projectontwikkelaar wilde worden. Hij had net zo goed kunnen zeggen dat hij drugsdealer wilde worden. Zelf was hij blij geweest de universiteit te kunnen verlaten. Omdat hij licht dyslectisch was, had hij het soms als behoorlijk zwaar ervaren.

Nu was hij zevenendertig en ondanks het inmiddels indrukwekkende bestand aan woningen die hij had gekocht en nu verhuurde, betwijfelde hij ten zeerste of zijn vader de hoop al had opgegeven dat hij op een dag een echte baan zou vinden, zoals zijn broer Giles, die voor een gerenommeerde bank in de Londense City werkte. Hoewel 'gerenommeerd' tegenwoordig, nu banken als net zo'n grote bedreiging voor het menselijk voortbestaan werden gezien als kernwapens, misschien niet het juiste woord was.

'We hebben al genoeg overpresteerders in de familie,' had Adam tegen zijn ouders gezegd toen die blijk gaven van hun teleurstelling over zijn beroepskeuze. 'Ik breng de familie op mijn bijzondere en unieke manier weer terug tot een normaal niveau,' had hij geschertst. Waarop zijn moeder had gezegd dat hij nog niet te oud of te groot was voor een draai om zijn oren, en had gevraagd wat hij met 'normaal' bedoelde.

Bij de kruising met Winchester Road sloeg hij rechts af en hij accelereerde net weer toen er een verblindende gloed van groot licht in zijn achteruitkijkspiegel verscheen. Hij wist dat hij niets verkeerd deed, maar hield toch iets in. Hij was twee maanden geleden op de M4 door een ongemarkeerde politieauto aangehouden voor te hard rijden en verkeerde nog steeds in het vroege stadium van flitslichtparanoia; hij was bang dat elk voertuig dat achter hem reed een politieauto was die hem besloep. Tot zijn opluchting stoof de auto achter hem vandaan en haalde hem onnodig hard in. Adam schudde zijn hoofd, maakte een ts-geluid en vroeg zich af waar de politie was als er iemand echt de wet overtrad.

Zijn opluchting maakte echter al snel plaats voor een natuurlijke reactie van alertheid. Het was iets wat hij van zijn rijinstructeur had

geleerd en nooit was vergeten: goede, intuïtieve chauffeurs beseffen het onbewust wanneer er op enkele seconden afstand gevaar dreigt en zijn te allen tijde volkomen alert op idiote acties van anderen, omdat juist het onverwachte je dood kan betekenen. Er gebeurde verderop inderdaad iets onverwachts: de chauffeur die hem had ingehaald, had zijn rem ingetrapt en zwenkte wild heen en weer alvorens er op hoge snelheid vandoor te gaan.

En op dat moment zag Adam in het licht van de straatlantaarn een oudere vrouw die zich haastte naar de onmiskenbare vorm van een lichaam dat op de straat lag.

3

Esmé Silcox woonde al zestig jaar in North Oxford en had in die tijd heel wat veranderingen en werkelijk allerlei soorten mensen meegemaakt. Ze klikte haar handtas dicht en trok haar geitenleren handschoenen aan en daarna hield Joe de deur voor haar open. Dat deed hij altijd als het niet te druk was in de winkel en het was een gebaar dat ze niet alleen waardeerde, maar dat haar ook aan vroeger tijden deed denken.

Als je Joe zag, zou je zulke ouderwetse beleefdheid niet verwachten. Met zijn geschoren hoofd, talloze piercings en vreemde tatoeages zag hij er echt uit als iemand voor wie je de straat zou oversteken als je hem tegenkwam. Esmé wist echter wel beter: je kon niet in een stad als Oxford wonen zonder te leren dat je een boek nooit moest beoordelen op het omslag.

‘Doe voorzichtig aan,’ zei Joe, die boven haar uittorende, met zijn fluweelzachte stem. ‘Het is nu donker buiten. En vergeet niet dat we met plezier uw bestelling via de telefoon opnemen en bij u thuis komen bezorgen wanneer u maar wilt. Geef maar gewoon een belletje, meer hoeft u er niet voor te doen.’

Als hij niet zo oprecht zorgzaam had geklonken had ze het misschien als neerbuigend ervaren. ‘Dank je,’ zei ze, ‘dat is heel vriendelijk van je. Ik houd je aanbod in gedachten.’

Buiten in de koude avondlucht ging ze met haar boodschappentas in de ene hand en haar handtas aan haar andere arm, met kwieke, vastberaden tred op pad. Voor haar gevoel was het althans een kwieke, vastberaden tred, maar aangezien ze tweeëntachtig was, lag het voor de hand dat ze een enigszins optimistische kijk had op de snelheid waarmee ze zich voortbewoog.

Voorbij de winkels en restaurants, op het kruispunt met Winchester Road ging ze rechtsaf, wachtte tot er een reeks auto's voorbij was en stak toen over. Toen ze het trottoir aan de overkant had bereikt, lette ze goed op dat ze in het donker haar voeten niet ver-

keerd neerzette. Vorig jaar om deze tijd was haar enige nog levende goede vriendin even warme broodjes gaan halen voor bij de thee en was toen uitgegleden op het gladde trottoir. Die arme Margaret was tot haar schande door een ambulance naar het ziekenhuis gebracht met een gebroken heup en elleboog. Tegen de tijd dat ze weer fit genoeg werd geacht om te worden ontslagen, had ze al haar vertrouwen verloren en was het hard bergafwaarts gegaan. Nog voor Pasen was ze gestorven. Het gebeurde voortdurend: een onbeduidend ongeluk en dat was het dan.

Als het de komende weken echt guur weer zou worden, zou ze Joe's aanbod wellicht aannemen en haar boodschappen thuis laten bezorgen. De vorige eigenaar van de winkel was nooit zo attent geweest. Integendeel zelfs. Hij was een vreselijke, onbeschofte en slechtgehumeurde man geweest. Hij had er geen been in gezien ruzie te maken met zijn klanten en iedereen af te snauwen, vooral studenten, die zo vermetel waren alles aan te raken. Afgelopen zomer had hij geprobeerd Esmé te benadelen. Hij had haar ervan beschuldigd te liegen, had gezegd dat ze hem tien pond had gegeven in plaats van een briefje van twintig, zoals ze heel goed wist dat ze had gedaan. De gemene man had gezegd dat ze kierewiet was en niet wist wat ze deed. Toen ze dreigde de politie te bellen, krabbelde hij terug en gaf hij haar het juiste bedrag aan wisselgeld. Een maand later, begin september, stond de winkel plotseling zonder waarschuwing leeg en hing er een bord met *Te huur*.

Joe en Buddy kwamen in oktober met aantrekkelijke rieten manden vol verse producten: brood, eieren, verse groenten en fruit en een heerlijke lijn in taart, gebakjes en cake. Ze hadden allerlei soorten biologische en fairtrade producten en ook ham, kaas, salami en olijven. Onlangs hadden ze vers klaargemaakte sandwiches en baguettes geïntroduceerd. De dagspecials stonden steeds op een bord achter de toonbank geschreven. En nu overwogen ze zelfgemaakte soep te gaan verkopen, zo had Joe Esmé net verteld. Ze hoopte dat hun enthousiasme en ondernemingslust rijkelijk beloond zouden worden met een gestage stroom klandizie. Ze hadden in elk geval alles wat zij nodig had.

Ze was zich er erg van bewust dat haar wereld steeds kleiner werd naarmate zij ouder werd. Inmiddels was die zelfs gekrompen

tot dit kleine deel van Oxford tussen Banbury Road en Woodstock Road. Uiteindelijk, vermoedde ze, zou die kringen tot Trinity House en vervolgens mogelijk zelfs tot één kamer. Leven in miniatuur, dacht ze met een zuinig glimlachje.

Ze ging tegenwoordig zelden ver weg. Zo nu en dan verlangde ze er plotseling naar de bus naar het centrum te nemen, of een taxi te pakken om naar een toneelstuk in het Playhouse of een concert in St Mary's Church te gaan, maar over het algemeen was ze er heel tevreden mee alleen thuis naar de radio te luisteren en te lezen. Haar favoriete plekje was voor het raam in de salon. Daarvandaan had ze uitzicht op de straat en keek ze naar het komen en gaan van de mensen die bij haar in de buurt woonden. Meestal leken ze vreselijke haast te hebben en weinig of geen tijd om de mensen in hun omgeving te leren kennen. Ze leefden, net als zij, allemaal op hun eigen kleine eilandje.

Lang geleden had ze haar naaste burens gekend, maar een snelle opeenvolging van nieuwkomers en steeds veranderende gezichten hadden tot een muur van anonimiteit geleid. Met het diamanten jubileum van de koningin was er een halfslachtige poging tot een straatfeest gedaan, maar Esmé was niet gegaan. Verscholen achter de vitrage had ze door het raam gekeken en de mensen geobserveerd die wat onbeholpen stonden te praten met glazen wijn of bier in hun hand. Ze was bang geweest dat een goedbedoelende ziel misschien uit medelijden zou aankloppen en haar zou dwingen deel te nemen; arm oudje, had ze zich voorgesteld dat ze tegen elkaar zeiden, we moesten haar maar uitnodigen. Er was echter niemand gekomen. Ze had zich daarover zowel opgelucht als vreemd teleurgesteld gevoeld.

Ze kon zich niet herinneren wie het was, maar iemand had ooit gezegd dat het verleden geen tijd is, maar een plaats. Dat was waar. Voor haar was het verleden een plaats die veel meer leefde dan het heden; een plaats vol herinneringen... Aan het beklimmen van Magdalen Tower om de zon te zien opkomen op 1 mei, aan picknicks bij de rivier waarbij ze Pimm's dronken en zich te goed deden aan aardbeien, aan wandelingen door het hertenpark en de botanische tuinen, aan feestjes waar ze tot diep in de nacht praatte met enthousiaste jonge mannen en vrouwen die dachten dat ze de we-

reld zouden gaan veranderen. Ze zag hen nog voor zich, hun ogen stralend van de vurige overtuiging dat zij alle antwoorden hadden.

Ze had al lang geleden geleerd dat er geen antwoorden waren, alleen vragen.

Terwijl ze in het donker langs de weg liep, dacht ze aan het huis naast dat van haar: het had elf maanden leeggestaan. De eigenaar, die in Londen had gewoond en het aan telkens andere huurders had verhuurd, was gestorven en pas nu het testament was afgewikkeld kon het huis worden verkocht. Esmé wist dat allemaal omdat ze op een middag in de tuin was geweest en het gesprek had gehoord dat aan de andere kant van de tuinmuur plaatsvond tussen de makelaar en wie het ook was die hij rondleidde. Waarschijnlijk zou degene die het kocht het opknappen en er appartementen van maken.

Ze bleef even staan om haar zware boodschappentas van haar linkerarm over te brengen naar haar rechterarm en hoorde achter zich een auto. Ze keek over haar schouder, werd even verblind door de felle koplampen en deed onwillekeurig een stap bij de straat vandaan toen de auto met grote snelheid en met brullende motor voorbijreed. Nog geen seconde later hoorde ze een geluid dat haar hardop naar adem deed happen.

Met bonkend hart versnelde ze haar pas.

Van Erica James verschenen:

Een dierbare tijd

Verborgen talent

Oude vriendschap

Zussen voor altijd

Italiaans voor beginners

Schaduwleven

De kleine dingen

Een nieuw begin

Beloofd is beloofd

Kind van haar vader

Een huis vol vrienden

De zomer aan het meer

De bloemenjaren

De thuiskomst

Een onverwachte wending

Zomerliefde

Het grote huis

Zwaluwzomer

Brieven van vroeger

Eerste druk april 2014
Zesde druk oktober 2022

Oorspronkelijke titel *Summer at the Lake*
First published in Great Britain in 2014 by Orion Books
Copyright © 2014 by Erica James
The right of Erica James to be identified as the author of this work has been asserted by her
in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2014, 2022 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Ans van der Graaff
Omslagontwerp Wil Immink Design
Omslagillustratie i love images / Getty Images
Opmaak binnenwerk V3-Services, Baarn
ISBN 978 90 261 6655 6
ISBN e-book 978 90 325 1470 9
NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.